

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **OLVAN Náchod s. r. o.**, IČ 27464547
sídlo Běloveská 2013, 547 01 Náchod
zastoupena advokátem JUDr. Ervínem Perthenem, MBA
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2021, č. j. ČOI 76041/21/O100/2700/Ber/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 10. 8. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2021, č. j. ČOI 76041/21/O100/2700/Ber/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení rozhodnutí předcházejícího.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Královehradeckého a Pardubického kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 2. 2021, č. j. ČOI 16331/21/2700 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 430 000 Kč pro porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOS“), a tím naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, čehož se dopustila tím, že dne 14. 11. 2019 v uhelných skladech Olvan na adrese Běloveská 237, 547 01 Náchod, jako prodávající ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) ZOS prodala spotřebiteli uhlí ořech 1 v ceně 3880 Kč/t v nesprávné deklarované hmotnosti 3,85 t místo správné hmotnosti 3,526 t (deklarovaná hmotnost nedodržena o 324 kg, tzn. finanční rozdíl 1257,12 Kč v neprospěch spotřebitele), a pro porušení ustanovení § 13 ZOS, a tím naplnění skutkové podstaty přestupku § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, čehož se dopustila tím, že v blíže nezjištěné době, minimálně dne 14. 11. 2019, na internetových stránkách provozovaných žalobkyní, řádně neinformovala spotřebitele o podmínkách uplatnění práva z vadného plnění; zároveň jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně ve své včas podané žalobě nejprve předeštlá průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, a navrhla napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí (tj. prvostupňové rozhodnutí) zrušit, neboť jsou dle jejího mínění nesprávná a nezákonná.
4. V úvodu žalobkyně zmínila, že během celého správního řízení právně polemizovala se správními orgány v zásadě výlučně ohledně výše pokuty. Žaloba tak nemá za cíl zpochybňovat vinu žalobkyně, ale uložený trest z hlediska zákonnosti a přiměřenosti.
5. Prvním žalobním bodem je nezohlednění povahy činnosti žalobkyně jako okrajové. Dle názoru žalobkyně správní orgány nesprávně a nezákonně nepřihlédly ke skutečnosti, že prodej uhlí v rámci podnikatelské činnosti žalobkyně tvoří pouze okrajovou činnost – podíl paliv (uhlí a dřeva) na celkovém obratu žalobkyně činil pouze 2,9 %. Tato skutečnost je dle žalobkyně právně relevantní a mělo k ní být přihlédnuto v souladu s ustanovením § 37 písm. g) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Žalovaná však danou okolnost označila za irelevantní a při určení výměry trestu ji vůbec nezkoumala. Tímto se napadené rozhodnutí stalo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a to minimálně co do výměry trestu, a tak i výroku o trestu.
6. Dále žalobkyně namítala nesprávné posouzení intenzity porušení zákonné povinnosti a následného preventivního jednání žalobkyně. Mezi žalobkyní a správními orgány je rozdílný názor na to, zda relativní rozdíl ve výši cca 9 %, resp. jemu odpovídající absolutní rozdíl ve výši 1257,12 Kč (při účtované částce 14 938 Kč), představuje či nepředstavuje *velmi výrazné finanční poškození spotřebitele*, resp. zda je či není poškození spotřebitele, jak pokud jde o chybějící množství uhlí, tak pokud jde o jeho finanční vyjádření, v poměrech posuzované věci *značné*. Dle názoru žalobkyně akcentují správní orgány absolutní výši potenciální škody, naopak sama žalobkyně během správního řízení i v této žalobě vyjadřuje své přesvědčení, že by měla být uvažována také relativní výše škody oproti celkové hodnotě transakce, resp. kupní ceně. Dle názoru žalobkyně není částka ve výši cca 1250 Kč sama o sobě *velmi výrazná* ani *značná*, a to tím spíše v

kontextu nákupu již v řádu desítek tisíc. Intenzita porušení zákonné povinnosti tak není z hlediska výše potenciální škody ani nízká, ani vysoká, a není tedy důvodu, aby byla hodnocena v neprospěch žalobkyně, jak nesprávně učinily správní orgány, ale samozřejmě ani v její prospěch.

7. V úzké souvislosti s intenzitou porušení zákonné povinnosti se má nepochybně přihlídnout i k následnému jednání pachatele jakožto k možné polehčující okolnosti. Zde žalobkyně dle jejího názoru v rámci možného následného jednání udělala maximum, co lze – co nejdříve pořídila a osadila novou váhu s automatickou činností, aby *pro futuro* v podstatě vyloučila možnost pochybení pracovníka při vážení uhlí. Vzhledem k prvopachatelství je dle žalobkyně namístě, aby toto následné jednání bylo posouzeno nikoliv pouze jako mírně polehčující okolnost, ale jako významnější polehčující okolnost, když více za dané situace (poté, co vyšlo pochybení najevo) učinit nemohla, toto činila dobrovolně a jako prvopachatel. Právě skutečnost, že tak činí prvopachatel, obecně nasvědčuje upřímné snaze kompenzovat (odčinit) zásah do zákonem chráněného zájmu; dle žalobkyně takto dochází k oslabení společenské škodlivosti. I proto by měla být represivní až retribuční funkce trestu upozaděna, nikoliv být akcentována, jak činily správní orgány, a naopak by měla být pečlivě uvažována preventivní funkce trestu s možností naplnění jejího účelu zejména ve smyslu speciální prevence. V rámci individualizace trestu tak správní orgány nepostupovaly správně a zákonně, pokud za daných okolností odmítly zohlednit, že při naplnění účelu trestu a tedy i při určení jeho výměry je nutno brát v potaz i speciální prevenci, která zejména u prvopachatelů může jakožto rozhodné hledisko převážet nad generální prevencí či ji přinejmenším rovnocenně konkurovat.
8. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány vycházely z vlastní dosavadní správní praxe s výší pokut, která však nezakládá žádné legitimní očekávání ani správnost a legálnost postupu ohledně zcela zjevně nepřiměřeně vysoké výše ukládaných pokut. Žalobkyně se neztotožňuje s argumentací správních orgánů a jejich vlastní dosavadní rozhodovací praxí, v níž ukládaly obecně velmi vysoké pokuty. V tomto směru má žalobkyně pochybnost o aplikovatelnosti těchto rozhodnutí na posuzovanou věc, když v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí není kupř. uvedeno, jaká byla relativní výše odchylky/potenciální škody, zda se pachatelé následně snažili své jednání vhodně odčinit apod.
9. Dále má žalobkyně pochybnosti o tom, zda ukládání velmi vysokých pokut i prvopachatelům v obdobných případech vůbec může založit jakékoliv legitimní očekávání anebo správnost a legálnost postupu ohledně vysoké výše ukládaných pokut, dle názoru žalobkyně zjevně nepřiměřené. Přestože správní orgány mají správní diskreci ohledně výše ukládaných pokut, nemohou překročit její meze, a to ani skrze vlastní rozhodovací praxi, v níž správní diskreci případně překročily a uložily zjevně nepřiměřené pokuty. Pokuta by přitom měla být v dostatečné míře z hlediska její konkrétní výše odůvodněna, nemělo by se jednat o volnou úvahu správního orgánu – to by bylo v rozporu se zásadou individualizace trestu. V napadeném rozhodnutí ani jím potvrzeném prvostupňovém rozhodnutí však není přímým způsobem konkrétní výše ukládané pokuty blíže upřesněna – napadené rozhodnutí tento nedostatek pouze zdánlivě odstraňuje tím, že konkrétní výši pokuty odůvodňuje nepřímě přes odkazy na údajně obdobné případy. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve vztahu ke konkrétní výši pokuty. Mimo jiné i v důsledku toho, že

správní orgány nedostály požadavkům na odůvodnění výměry trestu, uložily pokutu ve zjevně nepřiměřené výši.

10. Dále žalobkyně namítá, že správní orgány uložily trest, resp. pokutu, ve zjevně nepřiměřené výši, neboť pokuta, která byla napadeným rozhodnutím ve spojení s jím potvrzeným prvostupňovým rozhodnutím žalobkyni uložena, představuje cca 342násobek (při uložení pokutě 430 000 Kč) uvedeného potenciálního finančního poškození spotřebitele. To vše při relativním rozdílu ve výši cca 9 %, resp. jemu odpovídajícímu absolutnímu rozdílu ve výši 1257,12 Kč při účtované částce 14 938 Kč. Další, méně závažné porušení spočívající v nedostacích v reklamačním řádu, nemůže dle žalobkyně takto zásadní nepoměr odůvodnit, tím spíše když sám odvolací správní orgán dospěl k závěru, že ohledně nedostatků v reklamačním řádu neshledal žádné polehčující ani přitěžující okolnosti a způsob spáchání považuje za obvyklý (pro úplnost žalobkyně poznamenává, že z hlediska hodnocení intenzity porušení povinnosti ohledně nedostatků v reklamačním řádu se názory účastnic odlišují).
11. Dle názoru žalobkyně je tak pokuta ve výši 430 000 Kč zjevně nepřiměřená, neboť správní orgány zejména nedostály zákonným požadavkům na řádnou individualizaci trestu a nezohlednily právně relevantní okolnosti.
12. Pro případ, že by soud shledal, že pokuta byla uložena v souladu se všemi zásadami pro její ukládání a byla zohledněna kritéria potřebná pro její individualizaci, pak žalobkyně výslovně žádá a navrhuje, aby soud výši pokuty přezkoumal též z hlediska její souladnosti se zobecnitelnou představou o adekvátnosti a spravedlnosti sankce – zde žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publikovaný pod č. 2672/2012 Sb. NSS, neboť žalobkyně pokutu ve výši 430 000 Kč považuje v poměrech této věci za zjevně odporující zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.
13. Ohledně výše pokuty, kterou by žalobkyně považovala za přiměřenou, setrvává na svém stanovisku prezentovaném v závěru vyjádření pro správní orgán I. stupně ze dne 16. 10. 2020 (na které se v podrobnostech odkazuje), kde uvedla: *„S ohledem na vše shora uvedené obviněná navrhuje, že pokud správní orgán bude považovat za nezbytné pokutu uložit, a tedy přistoupí k uložení pokuty, aby byla uložena úhrnná pokuta ve výši nepřesahující 40.000,- Kč. Při úvahách o maximální výši pokuty vycházela obviněná mj. z tiskové zprávy České obchodní inspekce, kdy za „méně závažná“ porušení uložila 15 pokut v celkové hodnotě 36.000,- Kč; pro jednoduchost obviněná uvažovala tuto celkovou hodnotu pokut a zaokrouhlila ji na celé desítky tisíc nahoru, tzn. na 40.000,- Kč. I kdyby tedy hypoteticky považoval správní orgán v tomto konkrétním případě porušení za závažnější než „méně závažná“, jistě by se s ohledem mj. na prvopachatelství, okrajovou povahu prodeje uhlí pro obviněnou a snahu obviněné o předcházení budoucím možným pochybením při vážení uhlí neměla výše pokuty posunout do řádu statisíců, ale naopak by neměla přesáhnout nižší desítky tisíc.“*
14. Stejně tak by dle názoru žalobkyně neměla být zcela opomenuta paralela s trestněprávním postihem dle § 253 odst. 1 alinea 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), jak ji prezentovala ve svém doplnění odvolání ze dne 12. 3. 2021, neboť potenciální škoda zde ani zdaleka nedosahovala hranice 10 000 Kč a nebyl zde úmysl, tedy již na první pohled nemůže být dána trestněprávní odpovědnost. V rámci úpravy trestných činů se jedná o jeden z těch,

které mají velmi nízkou horní hranici trestní sazby, z čehož lze usuzovat, že (typová) společenská škodlivost je zákonodárcem posuzována jako nízká. Jen stěží si lze představit situaci, že by v trestním řízení soud uložil peněžitý trest ve výši 450 000 Kč (jako ve zrušeném příkazu) či 430 000 Kč (jako v prvostupňovém a potvrzujícím napadeném rozhodnutí), tím spíše pokud by se jednalo o prvopachatele a škoda by představovala například oněch hraničních 10 000 Kč. Výše uložené pokuty nerespektuje hierarchii, dle které je trestněprávní postih závažnější a představuje ultima ratio oproti postihu správnímu. V sankčních správních řízeních by nemělo docházet k trestání, které by svojí intenzitou předčilo postihy v trestních řízeních, to by krom jiného bylo i proti systematické českého právního řádu.

15. S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Pokud by soud neshledal důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, pak žalobkyně navrhuje, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
16. V souladu s § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobkyně výslovně navrhuje, aby soud, neshledá-li důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, využil svého moderačního oprávnění a pokutu pro její zjevnou nepřiměřenost snížil, případně – což žalobkyně navrhuje z důvodu procesní opatrnosti – od trestu upustil. Výše uložené pokuty by dle názoru žalobkyně neměla překročit 40 000 Kč.

III. Vyjádření žalované k žalobě

17. K námitce týkající se nezohlednění povahy činnosti žalobkyně jako okrajové žalované uvedla, že dle dostupných informací žalobkyně kromě tuhých paliv (dřeva a uhlí) prodává pohonné hmoty, maziva, autodíly a příslušenství a také pracovní pomůcky. Ve výpisu z obchodního rejstříku jsou u žalobkyně uvedeny dva předměty podnikání, a sice výroba, ochod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a dále silniční motorová doprava. Dle názoru žalované tak není v případě obviněné namístě zohledňovat povahu její činnosti jako polehčující okolnost, neboť se jedná o obchodní společnost, která se jako jednou z hlavních činností zabývá prodejem různých druhů zboží, včetně uhlí, u kterého v posuzovaném případě neobdržela deklarovanou hmotnost o 324 kg. Skutečnost, že konkrétně prodej uhlí ve vztahu k ostatním druhům zboží, se kterými žalobkyně obchoduje, činí v procentním vyjádření malou část obratu, konkrétně 2,9 % (ovšem dle názoru žalované nikterak nízkou částku 4 094 783 Kč), neznamená, že by žalobkyně měla mít ve vztahu k prodeji této komodity nějaké úlevy, pokud jde o dodržování jedné ze základních povinností každého prodávajícího, tedy prodávat výrobky ve správné hmotnosti, míře nebo množství, neboť tuto povinnost musí žalobkyně dodržovat při prodeji všech výrobků, které prodává.
18. K námitce žalobkyně týkající se nesprávného posouzení intenzity porušení zákonné povinnosti uvádí žalovaná, že nadále trvá na svém názoru, že rozdíl ve finančním vyjádření 1250 Kč v neprospěch spotřebitele je vysoká částka, a to i s přihlédnutím k hodnotě kontrolního nákupu. V daném případě nebyl simulován kontrolní nákup automobilu ve výši 1 000 000 Kč, nýbrž nákup topiva na zimu v účtované částce necelých 15 000 Kč. Skutečnost, že se uhlí s ohledem na povahu věci obvykle nakupuje ve větším množství najednou, tedy za relativně vyšší částku, dle názoru žalované neznamená, že by pro spotřebitele nebyl významný rozdíl v jeho neprospěch oproti deklarované hmotnosti

v množství 324 kg, respektive 1250 Kč, neboť se jedná o množství paliva minimálně na několik dní.

19. Pokud jde o námitku, že je nutné odlišovat nedodržení deklarované hmotnosti u prodeje uhlí od např. nesprávného účtování při nákupu potravin, žalovaná v této souvislosti upozorňuje na skutečnost, že se v napadeném rozhodnutí zabývala rovněž srovnáním předmětné pokuty s výší pokut uložených v případech nesprávného účtování v prodejnách smíšeného zboží (supermarketech), přičemž na str. 6 ve třetím odstavci zmínila dva případy, kdy byly pravomocně uloženy pokuty ve výši 1 000 000 Kč, respektive 1 700 000 Kč, v případech, kdy celková výše nesprávně účtované částky v neprospěch spotřebitele činil 1097,32 Kč, respektive 1715 Kč. V takovém srovnání je tak namístě na uloženou pokutu nahlížet jako zhruba na třetinovou.
20. Pokud jde o námitku, že by výrazněji ve prospěch žalobkyně měla být hodnocena okolnost, že po zjištěném pochybení zakoupila novou váhu s automatickou činností, žalovaná zastává názor, že snížení pokuty o 20 000 Kč oproti příkazu, kterým na tuto námitku reagoval správní orgán I. stupně, je dostatečné. Je namístě zopakovat, že následná snaha o předejití podobným pochybením do budoucna jednak již nemůže zmírnit či odčinit následky předmětného jednání, které se stalo v minulosti, a navíc v posuzovaném případě nebylo ani prokázáno, že by nedodržení deklarované hmotnosti bylo způsobeno jen používaným přístrojem.
21. K námitce, že správní orgány vycházely z vlastní dosavadní správní praxe k výši pokut, která však nezakládá žádné legitimní očekávání ani správnost a legálnost postupu ohledně zcela zjevně nepřiměřeně vysoké výše ukládaných pokut, žalovaná uvádí, že srovnávat ukládanou pokutu s pokutami uloženými v jiných případech je namístě a je v souladu se zásadou legitimního očekávání. Žalovaná nesdílí názor žalobkyně, že zde byla založena nezákonná ustálená praxe. Trest musí být z povahy věci výrazně vyšší než zisk pachatele z protiprávního jednání, aby plnil jak funkci represivní, tak preventivní. V opačném případě by hrozilo, že by se pachateli protiprávní jednání s předpokladem, že ne vždy bude dozorovým orgánem odhaleno a sankcionováno, mohlo vyplácet. Pokuta byla v posuzovaném případě uložena v zákonném rozmezí, po zvážení a vyhodnocení všech relevantních zákonných kritérií.
22. V případě námítky nepřezkoumatelnosti výše pokuty žalovaná uvádí, že tato v zásadě rozvíjí námitky uvedené v předešlém žalobním bodě, že ustálená rozhodovací praxe správního orgánu, pokud je nezákonná, nemůže založit legitimní očekávání. Žalovaná k tomuto žalobnímu bodu nejprve uvádí, že není pravdivé tvrzení žalobkyně, že v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí není uvedeno, jaká byla relativní výše odchylky/potenciální škody. Žalovaná odkazuje na str. 6 třetí odstavce napadeného rozhodnutí, kde srovnávala předmětnou pokutu s pokutami uloženými v jiných případech, přičemž u případů, které se týkaly nedodržení deklarované hmotnosti prodaného uhlí, uvedla jak výši odchylky, tak její peněžní vyjádření. Zbývá dodat, že v dosavadní praxi žalované se obtížně hledají případy, kdy by hmotností odchylka v neprospěch spotřebitele byla tak vysoká jako v posuzovaném případě. Žalovaná v přehledu neuváděla informaci, zda se ve zmíněných obdobných případech účastníci řízení snažili své pochybení odčinit, nicméně z praxe lze říci, že téměř každý účastník, který uznává, že se dopustil porušení zákona, uvádí v opravných prostředcích, že se zjištěného pochybení poučil a že učinil opatření, aby se daného pochybení do budoucna vyvaroval. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by se dopustila nezákonné rozhodovací praxe,

neboť byla hodnocena pro daný případ relevantní kritéria pro uložení sankce, přičemž samotná sankce byla uložena na základě zákona a v rámci stanoveného rozmezí pro ukládání pokut za přestupky, kterých se žalobkyně dopustila.

23. K poslednímu žalobnímu bodu týkajícímu se uložení trestu správními orgány v nepřiměřené výši, žalovaná uvádí, že žalobkyně v zásadě opakuje shodné námitky jako v přechozích bodech. Žalovaná si tak dovoluje s odkazem na výše uvedené zopakovat, že pokud jde o porušení ust. § 3 odst. 1 písm. a) ZOS, zjištěná odchylka v neprospěch spotřebitele byla vysoká jak v hmotnostním, tak peněžitém vyjádření. Rovněž je pak namístě zmínit, že ani v případě druhého přestupku, který spočíval v porušení ust. § 13 ZOS, se nejednalo o bagatelní pochybení, neboť lhůty pro uplatnění práva z vadného plnění, které uváděla žalobkyně ve svých informacích, byly výrazně kratší než lhůty zákonné, a rovněž informace o povinnosti spotřebitelům hradit náklady neuznané reklamace, které neměly oporu v právní úpravě, měly značný potenciál spotřebitele od uplatnění reklamace odradit, což žalovaná hodnotila v neprospěch žalobkyně.
24. Žalovaná není orgánem činným v trestním řízení, a proto nemá ze své praxe přehled o druhích a výši trestů ukládaných v trestním řízení, nicméně žalobkyně ve svých námitkách rovněž neuvádí konkrétní příklady a pouze se domnívá, že by v trestním řízení obdržela méně závažný trest. Jak vyplývá z ust. § 67 odst. 3 trestního zákoníku ve spojení s ust. § 68 odst. 1 tohoto zákona, peněžitý trest je obvykle ukládán společně s jiným trestem, např. zákazem činnosti a jeho výměra může činit od 2000 Kč do 36 500 000 Kč, což je výrazně širší rozmezí než v případě posuzovaných přestupků. Správní a trestní řízení ovšem nelze srovnávat, neboť v obou jsou posuzovány různě závažné případy. Pokud by jednání žalobkyně naplnilo znaky trestného činu, byla by celá věc postoupena orgánům činným trestním řízení, a naopak, pokud by orgány činné v trestním řízení zjistily jednání, které je pouze přestupkem, postoupily by věc k projednání správnímu orgánu.
25. Žalovaná má za to, že v posuzovaném případě zjistila všechny rozhodné skutečnosti, shromáždila potřebné důkazy, skutkový stav správně vyhodnotila a přihlédla ke všem relevantním okolnostem, které bylo možno hodnotit jak ve prospěch, tak k tíži žalobkyně. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl a nepřistupoval ani k navrhané moderaci pokuty.

IV. Replika žalobkyně

26. Žalobkyně považuje pro úplnost za vhodné upozornit na tvrzení žalované, dle kterého není pravdivé tvrzení žalobkyně, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí (ani prvostupňového rozhodnutí) nebyla uvedena výše relativní odchylky, přičemž se žalovaná odkazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí. Jak je však na první pohled zřejmé, odchylka je uvedena pouze jako absolutní (např. „rozdíl 240 kg, tj. 890,40 Kč“), nikoliv jako relativní (což by bylo např. o 10 % méně oproti deklarovanému množství/účtované ceně). Je-li totiž pouze uvedeno, jaká byla odchylka co do deklarovaného množství v kg a co do účtované částky v Kč, jedná se v obou případech o vyjádření absolutního rozdílu, ze kterého nelze seznat, zda daný rozdíl představoval např. 5 %, 50 % či třeba 99 % deklarovaného množství, resp. účtované ceny. Je však jisté něco jiného, pokud by kupř. zmiňovaný rozdíl ve výši 240 kg byl zjištěn u dodávky s deklarovaným množstvím 300 kg, nebo u dodávky s deklarovaným množstvím 3000 kg, či dokonce 30 t. Proti této přinejmenším zavádějící argumentaci žalované se tak musí žalobkyně ohradit, když

danou argumentaci žalobkyně vnímá zejména jako snahu žalované o zastření zásadních nedostatků napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí co do přezkoumatelnosti výše pokuty.

V. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým projednáním věci udělili souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.

A. Skutkový stav

28. Ze správního spisu vyplývá (a mezi stranami je nesporné), že se žalobkyně dopustila porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) ZOS, a tím naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, když dne 14. 11. 2019 při kontrole provedené inspektory České obchodní inspekce v uhelných skladech Olvan na adrese Běloveská 237, 547 01 Náchod, jako prodávající ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) ZOS prodala spotřebiteli uhlí ořech 1 v ceně 3880 Kč/t v nesprávné deklarované hmotnosti 3,85 t místo správné hmotnosti 3,526 t (deklarovaná hmotnost nedodržena o 324 kg, tzn. finanční rozdíl 1257,12 Kč v neprospěch spotřebitele), a dále se žalobkyně dopustila porušení ustanovení § 13 ZOS, a tím naplnění skutkové podstaty přestupku § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, když v blíže nezjištěné době, minimálně dne 14. 11. 2019, jako prodávající ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) ZOS na internetových stránkách www.olvannachod.cz, provozovaných žalobkyní, řádně neinformovala spotřebitele o podmínkách uplatnění práva z vadného plnění. V Reklamačním řádu pro prodej pevných paliv zveřejněných na uvedených internetových stránkách v bodu 1 nazvaném Uplatňování reklamace na vadné zakoupené zboží mj. uvedla: „*Při uplatnění reklamace předloží kupující doklad o nákupu zboží ...*“, v bodu 2. s názvem Reklamace váhového množstevního paliva uvedla „*Reklamace musí být kupujícím uplatněna ihned po převzetí paliva. Pokud se kontrolním převážením zjistí neoprávněnost reklamace, uhradí kupující prodávajícímu náklady spojené s kontrolním převážením dodávky.*“, v bodu 3 nazvaném Reklamace optické vady mj. uvedla: „*Kupující po převzetí dodávky neodkladně oznámí prodávajícímu zjištěné vady jakosti a to u optických vad do 10-ti pracovních dnů od převzetí dodávky.*“, v bodu 4. nazvaném Reklamace na skryté vady mj. uvedla: „*Skryté vady je možno reklamovat ve lhůtě do 6-ti měsíců ...*“, v bodu 5. nazvaném Postup reklamace na optické a skryté vady mj. uvedla: „*V případě oprávněné reklamace výrobce určí výši slevy pro zákazníka. V případě neoprávněnosti reklamace dle výsledku laboratorního rozboru a event. mechanického předestření paliva, hradí veškeré náklady spojené s tímto úkonem kupující.*“ a v bodu 7 nazvaném Záruční doby mj. uvedla: „*Odpovědnost za vady se řídí Obč. zák § 619 a následující.*“ Žalovaná došla k závěru (a žalobkyně tyto závěry nerozporuje), že informace uvedené v Reklamačním řádu pro prodej pevných paliv nelze považovat za řádné, jelikož nemají oporu v zákoně [konkrétně jsou v rozporu s ust. § 2165 a § 2169 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a s ustálenou judikaturou soudů (např. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 200, č. j. 3 As 60/2005 – 73 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2009, č. j. 11 Ca 216/2008 – 30), a též okazuje na již neplatný zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník].

29. Správní orgán I. stupně příkazem ze dne 14. 8. 2020, č. j. ČOI 109994/20/2700 (dále jen „příkaz“) uznal žalobkyni vinnou z výše uvedených přestupků a uložil jí úhrnnou pokutu ve výši 450 000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně dne 1. 9. 2020 odpor.
30. Správní orgán I. stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým též uznal žalobkyni vinnou z výše uvedených přestupků, uložil jí úhrnnou pokutu ve výši 430 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila prvostupňové rozhodnutí.
31. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí k uloženému trestu mj. uvedla výši pokut ukládaných v obdobných případech (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Dále uvedla, že v souladu se zásadou absorpční dle § 41 odst. 1 přestupkového zákona uložila pokutu za spáchání přestupku dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS s tím, že skutečnost, že došlo ke spáchání dalšího přestupku, považuje za přítěžující okolnost. Při rozhodování o druhu a výměře správního trestu žalovaná dle odůvodnění napadeného rozhodnutí též přihlédla zejména k povaze a závažnosti přestupků a k polehčujícím a přítěžujícím okolnostem. Způsob spáchání předmětných přestupků nevyhodnotila ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobkyně, jelikož se jedná o charakteristický způsob spáchání těchto přestupků. Žalobkyni nebyl prokázán úmysl, žalovaná tak vycházela z toho, že tyto přestupky byly spáchány z nedbalosti. Následkem jednání dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS bylo pro běžného spotřebitele velmi významné finanční poškození, a proto byl uvedený následek hodnocen výrazně v neprospěch žalobkyně. V neprospěch žalobkyně vyhodnotila žalovaná také okolnost, že uhlí je běžně prodáváno v hmotnostech, které není spotřebitel sám schopen ověřit, a následný finanční rozdíl je tak pro spotřebitele hůře zjištělný. Mírně ve prospěch žalobkyně žalovaná vyhodnotila instalaci nové váhy. Následkem přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS bylo, že informace uvedené v Reklamačním řádu byly způsobilé odhradit spotřebitele od uplatnění reklamace, a proto tento následek hodnotila žalovaná v neprospěch žalobkyně. Dále vzala žalovaná v úvahu okolnost, že porušení ZOS u ní bylo zjištěno poprvé. Současně přihlédla žalovaná k situaci v obchodním prostředí ČR vzniklé v důsledku opatření vlády ČR proti šíření pandemie viru COVID-19. Žalovaná též zvážila, zda uložená pokuta není pro žalobkyni likvidační.

B. Právní posouzení

32. Dle § 24 odst. 7 písm. a) a l) ZOS se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí přestupku tím, že **a)** nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3, a **l)** informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008.
33. Dle § 24 odst. 19 písm. e) ZOS lze za přestupek uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), d) až f), h), l) a odstavců 9, 10, 13, 15, 16, 17 a 18.
34. Dle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

35. Soudní řád správní výše uvedeným ustanovením umožňuje správnímu soudu zasáhnout do správního uvážení pomocí tzv. moderace. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 30. 11. 2005, čj. 1 As 30/2004-82 *„[s]oud se v takovém případě chová obdobně jako správní orgán: pro případy moderace je nadán vlastním uvážením, a může tak zasáhnout do výše trestu, jako by jej sám uděloval. Tím, že trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž vykonává svou zvláštní zákonnou pravomoc, která mu náleží stejně jako pravomoc rušit správní rozhodnutí“*. Právo moderovat sankci je správnímu soudu umožněno výlučně v případě, kdy skutkový stav projednávané věci byl zjištěn dostatečně a není nutné doplňovat dokazování v zásadním směru a současně žalobce o takový postup v žalobě požádal.
36. Stanovení konkrétní sankce je předmětem správního uvážení žalované (tj. jejího diskrečního práva). Žalované je zákonem dána volnost při určení výše pokuty rozhodnout ve vymezených hranicích. Jak uvedl NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, *„[n]a rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/27 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 299/2004 Sb.). Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“*
37. Žalobkyně navrhovala zrušit napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, neboť správní orgány dle jejího názoru postupovaly nesprávně a nezákonně. Žalovaná dle žalobkyně k některým polehčujícím okolnostem (dostatečně) nepřihlédla a některé okolnosti neposoudila správně. Pro případ, že by krajský soud neshledal důvody pro zrušení těchto rozhodnutí, navrhla žalobkyně, aby soud využil svého moderačního práva a pokutu pro její nepřiměřenost zrušil. Krajský soud se nejprve zabýval jednotlivými námitkami týkajícími se posouzení konkrétních okolností.
38. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaná nezohlednila povahu činnosti žalobkyně jako okrajovou, když v rámci podnikatelské činnosti žalobkyně tvoří podíl prodeje uhlí na jejím celkovém obratu pouze 2,9 %. K této skutečnosti mělo být dle žalobkyně přihlédnuto v souladu s § 37 písm. g) přestupkového zákona, dle kterého se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména u právnické nebo podnikající

fyzické osoby k povaze její činnosti. Následně žalobkyně citovala komentářovou literaturu k předmětné části ustanovení, dle které „[s]jedmé hledisko spočívá v tom, že správní orgán přihlédne u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti. Posuzujícím kritériem tak bude například skutečnost, zda hlavním cílem je podnikatelská činnost (srov. § 420 a násl. ObčZ), či se jedná o činnost doplňkovou, nebo zda její činnost je veřejně prospěšná (srov. § 146 a násl. ObčZ). U právnické osoby se také přihlédne k tomu, zda její činnost je ryze soukromoprávní, nebo i veřejnoprávní (například obec).“ (viz VETEŠNÍK, Pavel. § 37 Určení druhu a výměry správního trestu. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 302–303.) Skutečnost, že žalovaná nevzala při zohlednění výše pokuty v potaz velikost podílu prodeje uhlí na celkovém obratu, je dle krajského soudu zcela v souladu se zákonem, potažmo komentářovou literaturou, neboť hlavním cílem žalobkyně je dle obchodního rejstříku podnikatelská činnost, přičemž není vůlí zákonodárce dále rozlišovat její konkrétní předměty, o to víc ani jednotlivé položky, s kterými žalovaná obchoduje. O polehčující okolnost dle § 37 písm. g) přestupkového zákona by se jednalo, pokud by podnikatelská činnost byla doplňkovou činností vedle jiné hlavní činnosti např. činnosti veřejně prospěšné. Krajský soud tak považuje předmětnou námitku za nedůvodnou.

39. K námitce žalobkyně týkající se nesprávného posouzení intenzity porušení zákonné povinnosti krajský soud přisvědčuje argumentaci žalované. Žalobkyně prodala spotřebiteli uhlí v hmotnosti 3,526 t místo nesprávně deklarované hmotnosti 3,85 t při ceně 3880 Kč/t (cena kontrolního nákupu činila 14 938 Kč). Deklarovaná hmotnost uhlí nebyla dodržena o 324 kg (cca o 8,4%), přičemž finanční rozdíl činil 1257,12 Kč. Již samotný finanční rozdíl v řádech několikaset korun představuje pro spotřebitele značné finanční poškození. Současně s přihlédnutím k vysoké hodnotě procentního rozdílu o cca 8,4 % v neprospěch spotřebitele a k tomu, že simulovaný kontrolní nákup obsahoval topivo na zimu, kdy hmotnost 324 kg představuje pro průměrného spotřebitele množství paliva minimálně na několik dní, krajský soud souhlasí s žalovanou, že jednáním žalobkyně došlo k značnému poškození spotřebitele.
40. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, dle které je vzhledem k prvopachatelství na místě, aby následné preventivní jednání žalobkyně bylo posouzeno nikoliv pouze jako mírně polehčující okolnost, ale jako významnější polehčující okolnost. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí, prvostupňového rozhodnutí i odůvodnění příkazu, vzala žalovaná, potažmo správní orgán I. stupně, v úvahu ve prospěch žalobkyně, že porušení ZOS u ní bylo zjištěno poprvé. Následné jednání žalobkyně zohlednil správní orgán I. stupně též jako polehčující okolnost a snížil pokutu o 20 000 Kč oproti pokutě uložené v příkazu, tj. z 450 000 Kč na 430 000 Kč. Krajský soud se ztotožnil s argumentací žalované, dle které následná snaha o předejití podobným pochybením do budoucna jednak již nemůže zmírnit či odčinit následky předmětného jednání, které se stalo v minulosti, a navíc v posuzovaném případě nebylo ani prokázáno, že by nedodržení deklarované hmotnosti bylo způsobeno jen používaným přístrojem. S ohledem na dané skutečnosti nelze považovat takové snížení pokuty za nedostatečné, resp. v rozporu se zákonem.
41. Krajský soud též nemůže přisvědčit tvrzení žalobkyně, dle kterého správní orgány vycházely z vlastní dosavadní praxe s výší pokut, která však nemůže založit legitimní očekávání, neboť je nezákonná. Nezákonnost dosavadní rozhodovací praxe správního

orgánu spočívá dle žalobkyně v tom, že správní orgán doposud ukládal obecně velmi vysoké pokuty. Je nepochybné, že nezákonná správní praxe nemůže založit legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy. Tato nezákonnost by však spočívala v tom, kdyby správní orgány jednaly mimo svou pravomoc a působnost, nikoliv v tom, že správní orgán v rámci své pravomoci a působnosti ukládá *obecně velmi vysoké pokuty* (srov. viz rozsudky NSS ze dne 19. 4. 2017, č. j. 6 As 98/2016-54 a ze dne 27. 4. 2017 č. j. 6 Ads 88/2006-132, na něž odkazovala i žalobkyně ve své žalobě, ovšem jejich obsah vyložila nesprávně). Žalobkyně ve své žalobě odkazovala též na rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 As 255/2020-72 a ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 As 181/2015-48, které se však zabývají situací, kdy správní orgán rozhodl odlišně, než byla dosavadní správní praxe. Krajský soud konstatuje (a žalobkyně toto ani nerozporuje), že žalovaná udělila pokutu v rámci své pravomoci a působnosti. V daném řízení však již není úkolem zdejšího soudu (ani v jeho pravomoci) zabývat se tím, zda v jiných případech udělila žalovaná pokutu v přiměřené výši. Krajský soud pouze konstatuje, že přiměřeností pokuty uloženou žalobkyní se zabýval např. Krajský soud v Brně, který v rozhodnutí ze dne 21. 5. 2020, č. j. 30 A 85/2018 – 158 neshledal důvodnou námitku žalobkyně týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty, konkrétně pokuty ve výši 1 700 000 Kč pro nesprávné účtování v úhrnné výši 1715 Kč v neprospěch spotřebitele v řízení vedeném žalovanou, přičemž právě z tohoto a několika dalších případů vycházela žalovaná, potažmo správní orgán I. stupně, při ukládání pokuty žalobkyni. Krajský soud tak uzavírá, že žalovaná rozhodla v souladu s dosavadní správní praxí, u které nebylo prokázáno, že je nezákonná.

42. Žalobkyně dále namítá, že výše pokuty není dostatečně odůvodněna, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaná pouze odkazuje na obdobné případy, u kterých však není uvedeno, jaká byla relativní výše odchylky a zda se pachatelé snažili své jednání odčinit. V napadeném rozhodnutí jsou uvedeny dva obdobné případy prodeje uhlí v rozporu se zákonem, u kterých je uvedena výše pokuty, rozdíl v deklarované a dodané hmotnosti uhlí a výše finančního rozdílu. Současně je zde uvedeno, že se v obou případech jednalo o prvopachatele. Krajský soud konstatuje, že by bylo jistě vhodné v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést i informaci, jaká byla finanční hodnota/hmotnost kontrolního nákupu, ovšem zároveň dodává, že absence těchto informací v tomto konkrétním případě nezpůsobují nepřezkoumatelnost výše uložené pokuty, neboť jednak žalovaná konstatovala obdobnost případů a dá se tudíž předpokládat, že kontrolní nákup byl učiněn v obdobné hmotnosti (tj. množství topiva na zimu) a jednak výše pokuty byla uložena nejen na základě obdobných případů, ale též na základě zvážení dalších okolností uvedených níže.
43. Žalobkyně má dále za to, že uložený trest nebyl řádně individualizován. Rozsudek NSS 7 As 71/2010-97 dovozuje, *"že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech - principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená"*. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí k uloženému trestu mj. uvedla výši pokut ukládaných v obdobných případech (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Dále uvedla, že v souladu se zásadou absorpční dle § 41 odst. 1 přestupkového zákona uložila pokutu za spáchání přestupku dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS s tím, že skutečnost, že došlo ke spáchání dalšího přestupku, považuje za přítěžující

okolnost. Při rozhodování o druhu a výměře správního trestu žalovaná dle odůvodnění napadeného rozhodnutí též přihlédla zejména k povaze a závažnosti přestupků a k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Způsob spáchání předmětných přestupků nevyhodnotila ani ve prospěch ani v neprospěch žalobkyně, jelikož se jedná o charakteristický způsob spáchání těchto přestupků. Žalobkyni nebyl prokázán úmysl, žalovaná tak vycházela z toho, že tyto přestupky byly spáchány z nedbalosti. Následkem jednání dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS bylo pro běžného spotřebitele velmi významné finanční poškození, a proto byl uvedený následek hodnocen výrazně v neprospěch žalobkyně. V neprospěch žalobkyně vyhodnotila žalovaná také okolnost, že uhlí je běžně prodáváno v hmotnostech, které není spotřebitel sám schopen ověřit, a následný finanční rozdíl je tak pro spotřebitele hůře zjištělný. Mírně ve prospěch žalobkyně žalovaná vyhodnotila instalaci nové váhy. Následkem přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS bylo, že informace uvedené v Reklamačním řádu byly způsobilé odhradit spotřebitele od uplatnění reklamace, a proto tento následek hodnotila žalovaná v neprospěch žalobkyně. Dále vzala žalovaná v úvahu okolnost, že porušení ZOS u ní bylo zjištěno poprvé. Žalovaná přihlédla i k situaci v obchodním prostředí ČR vzniklé v důsledku opatření vlády ČR proti šíření pandemie viru COVID-19. Žalovaná též zvážila represivní a preventivní účinek pokut a současně zda uložená pokuta není pro žalobkyni likvidační. Dle krajského soudu tak správní orgány řádně individualizovaly uložený trest, neboť přihlédly ke všem specifikům daného případu a vybraly pro žalovanou takový druh trestu a v takové výměře, která plní účel trestu. Ostatně ani žalobkyně v podané žalobě neuvádí žádné další okolnosti, které měla žalovaná při stanovení výše zohlednit.

44. Dále se krajský soud zabýval námitkou týkající se uložení pokuty ve zjevně nepřiměřené výši, a to z důvodů výše uvedených a z důvodu, že udělená pokuta představuje 342násobek potenciálního finančního poškození spotřebitele, to vše při relativním rozdílu ve výši caa 9 %, resp. jemu odpovídajícímu absolutnímu rozdílu 1257, 12 Kč při účtované částce 14 938 Kč. Krajský soud k tomu uvádí, že správní uvážení nemá vykazovat znaky libovůle, musí být řádně odůvodněno a výstup uplatněné diskreční pravomoci správního orgánu musí být v kontextu a ve vztahu logického vyplývání se skutkovými okolnostmi, které daný případ individualizují. Správní orgán má přitom povinnost přezkoumat a vyhodnotit relevanci důkazů a argumentů předložených obviněným. Z toho plyne, že každé správní uvážení má své meze a úkolem správního soudu je zkoumat nejen to, jestli je správní orgán nezneužil ale i to, zda meze správního uvážení nepřekročil. Správní uvážení je vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky a v případě projednávané věci je limitováno stanovenou zákonnou hranicí. V projednávané věci takové překročení či porušení mezí správního uvážení při ukládání pokuty zdejší soud neshledal, neboť správní orgány zhodnotily veškeré relevantní okolnosti daného případu (zejména vzaly v potaz všechny polehčující a přitěžující okolnosti), přihlédly k majetkovým poměrům žalobkyně a uvážily, zda uložená pokuta není likvidační, pokutu též odvíjely od sankcí ukládaných v obdobných případech a uložily ji v takové výši, aby plnila preventivní i represivní funkci (pokuta ve výši 40 000 Kč, kterou navrhuje žalobkyně, by funkci generální prevence neplnila).
45. Žalobkyně pro případ, že by soud shledal, že pokuta byla uložena v souladu se všemi zásadami pro její ukládání a byla zohledněna kritéria potřebná pro její individualizaci, navrhla, aby soud přezkoumal výši pokuty též z hlediska její souladnosti se zobecnitelnou představou o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, neboť žalobkyně pokutu

ve výši 430 000 Kč považuje v poměrech této věci za zjevně odporující zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Dle rozsudku NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 „[s]myslem a účelem moderaace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání ideální výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“. Krajský soud konstatuje, že uložená pokuta představuje cca 8,6 % zákonné sazby. Tuto výši (i s ohledem na ostatní okolnosti) nelze považovat za nejen nepřiměřenou (natož zjevně nepřiměřenou), ale též ani za odporující zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, neboť jak je uvedeno již výše, uložená pokuta musí mít preventivní i represivní charakter.

46. Ve vazbě na shora uvedené krajský soud neshledal důvod pro aplikaci ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť má za to, že v projednávané věci neexistují důvody pro to, aby uložená pokuta byla moderována.
47. K námitce žalobkyně, dle které výše uložené pokuty nerespektuje hierarchii správního a trestního práva, neboť svou intenzitou předčila postihy v trestních řízeních, přičemž trestněprávní postih je závažnější a představuje ultima ratio oproti postihu správnímu, krajský soud uvádí, že se jedná o dvě různá řízení, která nelze vzájemně srovnávat. Současně námitka, dle které si stěžuje představit, že by trestní soud uložil peněžitý trest ve výši 430 000 Kč, je pouhou spekulací žalobkyně.

VI. Závěr a náklady řízení

48. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. V daném případě nejsou dány předpoklady pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost, ani pro moderaaci pokuty z důvodu její zjevně nepřiměřené výše. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. února 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu